

Reminiscing / by Ruth A. Rin

My journey begins anew 'round the sun
I reflect on past years that are over and done.
Only a small portion of my life
Did I experience as a wife.
With a marvelous daughter I was graced,
To love her, nourish, teach, embrace.

The marriage did not last.
Lovingly I raised her; the years passed.
Witnessing her young life unfold
Brought me joys, profound, untold.

Her dad lived abroad, but nonetheless,
With love from many we were blessed,
Father's visits were compressed.
She was left sad at each visit end.

With nearby grandparents, frequent visits
Which buoyed us all, boosted our spirits.
With friends and family we got together,
Enjoying our closeness, whatever the weather.

Moms took turns supervising kids,
While other parents their own errands did.
Kids of several families gathered to play,
A supportive community evolved in this way.

How does a parent teach compassion?
In what way, and in what fashion?
Seize the moment, raise a question,
Not by preaching, but through action.

תְּמוּנוֹת מֵהָעֶבֶר \ מאת רות א. רין

בְּמַסְעֵי סְבִיב הַשֶּׁמֶשׁ מִחֲדָשׁ פְּתַחְתִּי
עַל עֲדָנִים עָבְרוּ הִרְהַרְתִּי.
קִצְרָה הִיְתָה הַתְּקוּפָה
בָּהּ הִיִּיתִי נְשׂוּאָה.
בְּבֵת נְפִלְאָה הַתְּבָרְכָתִי
אוֹתָהּ אֶהְבֵּתִי, הַזְנֵתִי, לְמִדְתִּי, חֲבִקְתִּי.

הַנְּשׂוּאִים לֹא הֶאֱרִיכוּ יָמִים.
גִּדְלַתִּי אוֹתָהּ בְּאַהֲבָה, וְכָרְחִלְפוּ הַשָּׁנִים.
לְצִמִּיחֻתָּהּ וְלִהְתַּפְתְּחוּתָּהּ הִיִּיתִי עֵדָה,
בְּאֶשֶׁר עַד-אֵין-סוֹף חֲשֵׁתִי וּבִשְׂמִיחָה רַבָּה.

אָבִיָּה חִי בְּמַרְחָקִים,
אֲךָ אֶהְבֵּהּ הַעֲנָקָה מִמְקוֹרוֹת רַבִּים.
כָּל בְּקוֹר שֶׁל אָבִיָּה קִצְרָה הִיָּה
וּבְסוֹף כָּל בְּקוֹר נוֹתְרָה עֲצוּבָה.

עִם סְבִיָּה לְעֵתִים תְּכוּפוֹת נִפְגְּשָׁנוּ.
הַמְּפָגְשִׁים רוֹמְמוּ אֶת מִצַּב-רוּחַ כָּלֵנוּ.
הַתְּרַאֲיוֹנוֹ עִם חֲבֵרִים וְעִם קְרוֹבִים
בִּימֵי-שֶׁמֶשׁ וּבְיָמִים אֲפָרִים.

עַל הַיְלָדִים אִם אַחַת הַשְּׂגִיחָה
כְּשֶׁהָאֵם הַשְּׂנִיָּה אֶת עֲנִיָּיָה הַסְּדִירָה.
הַיְלָדִים נִהְיִנוּ יַחַד בְּחִבּוּרָה
קֵהֵלָה תּוֹמֶכֶת כָּרָה נוֹצְרָה.

אִיךָ מְלַמְדִים הַזְּרִים אֶת יְלָדֵיהֶם חֻמְלָה?
בְּאִיזוֹ דֶּרֶךְ וּבְאִיזוֹ צוּרָה?
מְנַצְלִים אֶת הַרְּגַע, שְׂאֵלָה שׂוֹאֲלִים,
לֹא בְּנְאוּמִים, אֶלָּא בְּמַעֲשִׂים.

My daughter and I to a restaurant went.
A homeless woman at the entrance sat.
We were seated right away,
Food was served in a pleasing array.

I took a portion out the door,
For the woman we'd seen before.
My daughter saw, indeed, took note.
Wordless lesson thus was taught.

Ah! Those days were one of a kind!
Work and motherhood intertwined.
With challenges we had to contend,
But we overcame them in the end.

Now she with husband raise a family,
Which they do with great vitality.
They too adeptly have to juggle
Career and home life, at times a struggle.

The wheels of life spin round each other
With so much joy to be discovered.
Knowing just where to look,
We write our own instruction book.

By Ruth A. Rin © 2024, August
[See other works and translations by Ruth Rin](#)

יום אחד, סעֵדנו שתינו במסעֵדה.
אשה חסרת-בית ישֵבה בפניסה.
ליד שֵלחן מיד הושיבו אותנו.
את הארוחה בטעם הגישו לנו.

לקחתי מנה אחת לכניסה
ומסרתי אותה לאותה האשה.
בתי חזתה במעשה, התרשמה,
מוסר השכל הפיקה, ללא מלה.

הו! אין כמותם אותם הימים!
אמהות ומקצוע היו שזורים.
אמנם בפני אתגרים עמדנו,
אך עליהם אכן התגברנו.

היום היא מגדלת משפחה,
עם בן-זוגה בהתלהבות רבה.
כמוני גם הם לתמרון נאלצים
את העבודה עם גדול ילדים.

מעגלי החיים סובבים סובבים
שמחה רבה בהם צפונים.
צריה רק לדעת היכן מחפשים,
אך את ספר ההדרכה בעצמנו כותבים.

מאת רות א. רין © 2024 אוגוסט